

"אורות הפרשה" עלון פרשת השבוע כיתה קטנה אבל גדולה!

בס"ד ♦ שבת קודש פרשת בחוקותי - יז' אייר תשע"ד ♦ עלון 98

הוצאת אור כוונות

נא לוודא שלבנכם יש את כל ספרי
הלימוד הנצרכים.

העלון יוצא לעילוי נשמת חיילי צה"ל שנפלו על קידוש השם הי"ד

שתהיו עמלים בתורה - הרב דניאל ארנוולד

רבים מחפשים את ההתחדשות בחיים. אך היכן יש לחפש את החידוש, בחדשות הנשמעות כל שעה ועדכונים כל מחציתה, או שמא במכשירים החדשים? האם במאכל שטרם נטעם או בבגד שעוד לא נלבש? כיצד יביא האדם לשינוי וחידוש אמיתי בחייו, ולא חיפוש החידוש אצל האחר? על כך מקדימה התורה: "אם בחקתי תלכו" - שתהיו עמלים בתורה (רש"י). העמלות בתורה היא היסוד ליציאה מהשבלונה של "מצות אנשים מלומדה", יציאה מהמצב שבו אדם הרגיל כל כך במעשיו עד שעושה אותם ללא שום חיות וללא כוונה פנימית. לא מספיק "את מצוותי תשמרו" צריך להקדים את "בחקתי תלכו", צריך הליכה. התורה מזהירה את האדם איך להיזהר מליפול אל תוך הריק. אחרת עלול הוא למצוא את עצמו מבזבז את כוחותיו לחינם: "ותם לריק כוחכם". התורה מלמדת את ריכוז הכוחות למען המטרות הנעלות. הרמב"ם מלמדנו בפרק ה' מ"שמונה פרקים" את איסוף כל כוחות האדם למען מטרה אחת. עליה מתמדת בהדרגה מתוך שאיפה לשלמות. התרבות חסרת עמוד השדרה מציעה לאדם 'בידור' כלומר פיזור כוחותיו. כשאין שאיפה לאן להגיע, ובפרט בחברה המערבית את חוסר הערך בחברה הפוסט-מודרנית, אין למעשה לאן לשאוף. הזמן היקר שהיה יכול להיות מושקע בעשייה חיובית ויצירתית מתכלה ומתבדר לרוח. הוא מחפש בשברי מציאות וחיים חלקיים ומוגבלים את ההנאה, החידוש והעונג. היקר הופך לריק וממנו עלול להפוך לקרי לשון טומאה, ועלול חלילה להגיע להליכה בקרי שמתוארת בקללות. הקללות המתוארות בפרשה מביעות את המצב אליו עלול להתדרדר עם ישראל בעזבו את עמל התורה. בעזבו את טעם החיים האמיתיים ואת חידוש החיים שמעל השמש. הקללות מתארות את הנפילה חלילה אל 'חידושים' הפוכים בחיי האדם. מחלות ומלחמות, אכילה בלי יכולת שביעה, ולבסוף תוצאת השבר גלות ושממה. מענה לכל האדם השממה שבלב מביאה לשממה בארץ. האדם שחיפש להשקיע בחומריות שתחת השמש את חייו, ולראות בה את הכל, מגלה שאי אפשר לשבוע ממנה. הנאות קטנות מחלקיקי חיים אינן נותנות מענה לרוחו השלימה העמוקה והכוללת של האדם. כפי שמסביר הרב זצ"ל (מאמרי הראי"ה עמ' 100):
"בחיים חלקיים, הנראים רק לעין הגסה החומרית אפשר לסלול נתיב במצות אנשים מלומדה, בהגיון אדם מוגבל, אבל בחיים הכוללים את כל היש, בחיים שגבוליהם רחבים כרוחב ההויה כולה, שתמונותיהם כל כך עשירות ומשופעות במדתן עד שגבהי שחקים לא יכילום, אין דרך לפנות כי אם בחק ומצוה אלהית. ומקור האומץ אי אפשר להיות פחות ויתר מיראת אלהים החיה והרעננה", - זאת שתביא באמת חידוש מרענן לחיים - "שהיא הולכת ומשפעת את טללי תחייתה על הככרים המעשיים שבחיים, מצותיו שמור, כי האדם כולו צריך שיחונך, שיודרך, שישתגל להויה הכללית ולמקורותיה. אי אפשר ליסד מכון של חינוך בעד ניצוץ של האדם, בעד נטף אחד מים החיים שלו, כי אם כל האדם צריך שיבא לרוממות שאיפתו, וכל האדם כולו בכל ערכיו, בחייו המלאים כל היש שבחומר וכל היש שברוח, כל החיים שבשעה, וכל החיים שבעולם, כל האדם, הוא רק הוא העומד לספוג אל תוכו פתרון גמור ורצוי לחידת העולם והחיים העוקצת ומכאבת כל כך." העיסוק המתמיד בתורה כל אחד כפי זמנו ויכולתו מחדש ומרענן את כל מהותו של האדם בכל ענייניו. מתוך היכולת להתחבר למקור שאמנם נראה "ישן נושן" (כ"ו י) מתגלה שדווקא בו מצוי החידוש האמיתי ו"ישן מפני חדש תוציא".

למשפחת כיתה י/3 שלוחה ברכת שבת שלום

יו"ל ע"י כיתה י/3 ישיבת ירושלים לצעירים מחזור מ"ט תשע"ג כל הזכויות שמורות

סיפר הגאון רבי יעקב רוזנטל זצ"ל:

זכורני כי פעם אחת הגיע ר' אריה לוי לתלמוד תורה 'עץ חיים', כשכף ידו מוכתמת בדיו. סיפר ר' אריה לתלמידיו: "לבטח תמהים אתם מדוע הנני מגיע לשיעור כשכף ידי מוכתמת? ובכן מעשה שהיה כך היה: כבכל ראש חודש נוהג אני לערוך ביקור קבוע אצל מרן הראי"ה קוק. והנה היום, בעת שהותי בחדרו, נכנסה אשה וביקשה מהרב קוק שימליץ ויחתום על מכתב בקשה, שהיא עומדת להגיש לאחד המוסדות בעיר. הרב הוציא מיד את עטו והתכוון לחתום. ואולם, לאחר שעבר וקרא את הכתוב - לא נראה לו סגנון המכתב. נטל גליון נייר וכתב לאישה מכתב חדש ולאחר מכן חתם עליו. תוך כדי כתיבה, התהוו כתמי דיו רבים על ידיו של הרב. לאחר שהאישה יצאה - ביקשתי מהרב שירחץ ידיו בטרם ייבש הדיו ויקל יותר לנקותו, כי ידעתי שעוד מעט ירצה ליטול ידיו לסעודת ראש חודש ואז יקפיד וודאי בדיני 'חציצה', כתוצאה מהדיו היבש שעל ידיו. השיב לי הרב בפלפול ארוך על דיני 'חציצה' בעת נטילת ידים, וכי להלכה בדיו יבש אין שום חשש ל'חציצה'. אך אני, משום מה, המשכתי להפציר בו שירחץ ידיו. רק לאחר הפצרות מרובות ניגש לכיור ושטף ידיו. לאחר צאתי מבית הרב - הרגשתי, כי נהגתי שלא כשורה בהפצרותי המרובות ברב, וכי הרב נראה מקפיד קמעא על שאיני מרפה ממנו. המשכתי בדרכי לבית החולים 'ביקור חולים'. ניגשתי למשרדים כדי לכתוב פתק כלשהו ולפתע נתקלתי בשולחן עבודה וקסת דיו שעמדה על שולחן זה נפלה וכל הדיו ניתז על ידי... תליתי מקרה זה בכך, שבאתי על עונשי כיון שהרהרתי אחר מורי ורבי בשאלתי הבוקר אודות הברכה, לפיכך החלטתי לבוא אליכם כשכף ידי מוכתמת, כדי להראותכם וללמדכם עד כמה חייב אדם להיות זהיר בכבוד רבו"...

[צדיק יסוד עולם' עמ' 58].

משנת - הראי"ה זצ"ל

ומקדשי תִּירָאוּ [כו, ב].

"בית המקדש בתור מרכז הרוחני של האומה ומקור החיים הרוחניים של כל יחיד ממנה, מצד החזיון המורגש המרהיב עין ביפיו ומנשא את הרעיון בעוזו איומו צריך הוא להבנות ברוח בכל יום אצל כל יחיד מישראל, כדי להשיב את נפשו במלא חייה בתוכיות האומה במצבה השלם. אז ישובו ליחיד כחותיו הנפשיים הרעננים, שחיי האמונה וחום ההרגש ואורו פורחים בהם בפרחי חמד של שלל צבעים נחמדים למאד. תעודה זו מתכוננת בפועל ע"י סדר היום של הקרבנות הנאמרות לפני התפלה: פרשת הכיור, התמיד, הקטורת. זורעים הם את הגודל האלהי שבבית הגדול והקדוש במעמקי הנשמה, קרוב למדת השיגוב שהיתה לכל יחיד בעת היות האומה חיה, ומקדשה בתוכה על אדמתה. גרעיני התשוקה אל השלמתה של האומה בתכונתה הרוחנית, הולכים הם ועושים את פירותיהם על תלמי הלב, הם הולכים ורבים, משתרגים עם כל המון הרעיונות הטובים המתחשים לתכונה המרכזית הזאת, וכנסת ישראל נבנית ברוח בנין איתן בכחה לאלהים, אשר יתן לה עצמה מצד ההוד הנצחי האצור בסגולת מאוייה, יותר מהמון בנינים חמריים ומוסדות לאומיים של חול, המאמצים כח כל לאום, אשר רק על בשרו וחילו הגשמי יחיה. אהבת אלהים התמימה והנשאה מתעוררת ומתיצבת, חיה בעז גדול בנשמת האומה, ע"י זכרונותיה מימי קדם, בהיות נר אלהים תמים עמדה. והאידיאליות של זכר נשגב זה, דולה ממעמקים כל רעיון נחמד וכל משאת נפש כבירה וקדושה, ומצבת לעיני האומה בכללה את ערכה האלהי הגדול, שממלא הוד והדר את כל חדרי לב של כל יחידי בניה"

[מרן הראי"ה, 'שמונה קבצים', קובץ א' פסקה קמד].

העלון יוצא לעילוי נשמת בחורי הישיבה שנרצחו ערב ר"ח אדר ב' תשס"ח הי"ד